

Una finestra a l'interior

Víctima d'assetjament escolar

Nidia Represa

Esriptora, guionista, tècnica de teràpia assistida amb gossos i especialista en assetjament escolar

Per fi, la societat revela un problema que, fins ara, s'havia mantingut ocult entre les parets dels nostres centres educatius.

L'assetjament sempre ha estat present a les aules, no és un fenomen nou, però mai se li havia posat un nom i, encara menys, se li havia donat la importància que mereix.

Famílies, professorat o qualsevol persona que percebien algun indici del que podria ser un cas d'assetjament escolar tancaven els ulls i es convencien que només eren bromes infantils sense cap maldat, situacions que aconseguen forjar el caràcter de la persona que era el sac de boxa de la resta de la classe.

De veritat no us heu plantejat mai què era el que podia sentir la pobra víctima de tota aquella violència?

Podem trobar més casos d'assetjament escolar entre els últims cursos de primària i els primers de secundària, una etapa on tot l'alumnat es troba en un moment molt delicat del seu desenvolupament.

No només és una etapa de creixement físic, sinó també de creixement mental. Els adolescents comencen a ser conscients que hi ha alguna cosa més a banda dels jocs i les matemàtiques. Ideals, valors i, sobretot, identitat són paraules que ara tenen un significat per als joves, tot i que encara no estan molt segurs de quin és aquest sentit.

En aquest moment, justament quan encara no són adults, però tampoc són infants, és quan necessiten experimentar per poder descobrir qui són i qui volen ser. Aquest és un moment molt important que marcarà el seu futur, però també és un moment del qual queda privada aquella persona que cau en les urpes del monstre de l'assetjament escolar.

Al començament ni ells mateixos són conscients del que els passa. També es convencen que són bromes que, passat algun temps, de segur que s'erradicaran. Però, si ningú és capaç de frenar els assetjadors i ells veuen que, d'aquesta manera, no solament es desfoguen i es diverteixen, sinó que també aconsegueixen el que volen, l'assetjament empitjorarà.

Escotar les paraules enverinades dels companys i les companyes cada dia, cada segon, i després arribar a casa i descobrir que la tortura segueix a través de les xarxes, cala en la profunditat de l'ànima i l'estrangula amb força fins a l'últim alè.

El físic,

els gustos,

les accions,

la simple presència.

Qualsevol d'aquests aspectes pot ser l'arma que utilitzen contra aquella persona que és assetjada. Per què passa això? Perquè el fan diferent dels altres, estrany, un ésser que ni tan sols mereix existir.

Ningú està al costat seu. És la joguina preferida dels assetjadors, els companys i companyes segueixen les gràcies o fingeixen no assabentar-se del que passa davant seu, sense adonar-se que així no es renten les mans, sinó que retroalimenten el que els assetjadors diuen de la víctima i el que la mateixa víctima comença a creure.

Arriba un moment en què la culpabilitat ennuvola el judici de la víctima. Al final acaba creient que el que diuen els seus companys i companyes és cert, que es mereix tot el mal que li fan. Se sent insignificant, indefens, un obstacle per als altres.

«No serveixen per a res», «no ets ningú»...

Així és com l'autoestima s'ensorra i la por es transforma en l'única emoció que la víctima pot sentir. Té la sensació que tot el que diu o fa és jutjat, que totes les persones que hi ha al voltant seu veuen el mateix que han vist els seus companys i companyes, el monstre que se suposa que és.

Se sent atrapat en una espiral de dolor i angoixa de la qual no pot escapar. El centre escolar és un camp de batalla en què no hi ha aliats. Fins i tot si s'arriba a plantejar dir-ho a algú, què poden fer per ell o per ella? Si els altres hi intervenen, l'única cosa que faran és empitjorar la situació: ho pagaran amb ell o amb ella i només aconseguirà fer patir aquelles persones que l'estimen.

I això és només un petit indici de la destrucció a què se sotmet un jove que és víctima d'assetjament escolar. Les seqüeles que deixa l'assetjament en la víctima poden arribar a ser molt pitjors; per això és tan important saber respondre-hi a temps i demostrar a totes les persones que el pateixen que encara hi ha esperança i que podem donar-los el suport psicològic i emocional que necessiten per retrobar-se a si mateixes i ajudar-les a descobrir el seu camí.

De monstres? Només en contes!

jolibre